

ske regering, er det blevet misbrugt til at iværksætte yderligere negative skridt, yderligere forværringer af menneskerettighedssituationen, militær aggression ind i Irak osv.

Hver gang Vesten har vist imødekommenhed, så er det blevet misbrugt af Tyrkiet til at konstatere: Nåh ja, men EU-landene, NATO-landene, de er jo svage, de belønner jo altid vores negative handlinger med yderligere positive skridt, så hvorfor skulle vi lytte til dem? Næh, vi må da hellere fortsætte med at bombe kurderne, vi må hellere fortsætte med at sætte folk i fængsel, med at udbrede torturen, med at afskaffe pressefriheden osv. For det er jo det, der rent faktisk sker, og derfor må man konstatere, at den politik, som ministeren har været talsmand for, altså er slået fejl.

Så påstår ministeren, at der ikke er noget alternativ. Det kunne man også have sagt, da vi diskuterede Sydafrika i 1980'erne.

Jeg kan huske, at hr. Uffe Ellemann-Jensen var hovedtalsmand for det synspunkt, at det ikke var muligt via en sanktionspolitik at nå frem til demokrati i Sydafrika. Hr. Uffe Ellemann-Jensen tog fejl; det tror jeg også hr. Knud Enggaard i dag vil erkende. Det var faktisk muligt. Det var et langt og sejt stykke arbejde via sanktionspolitikken at støtte de demokratiske kræfter i Sydafrika og nå frem til et resultat. Alle vil i dag erkende, at det var den rigtige linje.

Så siger hr. Gert Petersen, at man må undgå at isolere de demokratiske kræfter i Tyrkiet, og derfor kan han ikke helt støtte vores forslag.

Vi har naturligvis intet ønske om at isolere de demokratiske kræfter i Tyrkiet, ligesom vi heller ikke ønskede at isolere de demokratiske kræfter i Sydafrika, men tværtimod samarbejdede med dem imod deres regering. Og det er jo netop det, vi skal gøre her: Vi skal samarbejde med kurderne; vi skal samarbejde med de demokratiske kræfter i den tyrkiske del af landet. Og vi kommer altså desværre efter min opfattelse i en periode til at gøre det imod den tyrkiske regering med en sanktionspolitik udefra; det er den eneste politik, som man i dag har tilbage, og den kan altså gennemføres.

Vi har historiske eksempler på, at en sådan politik kan give resultater, og vi er i Enhedslisten nået til den opfattelse, at vi ikke længere vil tage et medansvar for det, der foregår i Tyrkiet; det kan ingen anstændige mennesker længere tage et medansvar for, og det er det, man gør. Det er så slemt – jeg håber, ministeren vil

gøre noget ved det omgående – men det er så slemt, at Den Europæiske Investeringsbank lige har bevilget en masse penge til Tyrkiet.

Jamen hvad kan Tyrkiet drage som lære af det? De kan drage den lære, at de bare skal bruge de vestlige våben, som de i læssevis er blevet forsynet med over de senere år, også her fra Danmark: dele af våbensystemer til F-16 fly osv. De skal bare bruge dem til at lave folkeretsstridige invasioner i nabolandene, for så får de nemlig endnu flere penge.

Jeg må sige, jeg var dybt rystet over, at man kan finde på fra Den Europæiske Investeringsbanks side, som altså er en del af Unionen, at gå ind med en bevilling nu. For hvad er det et signal om? Ja, det er da et signal om, at den tyrkiske aggression roligt kan fortsætte, for pengene skal nok blive ved med at rulle fra Vesteuropa. Jeg synes, det er nødvendigt, at man tager hele tankegangen i dette op til revision.

Så vil jeg opfordre hr. Gert Petersen til at læse, hvad hans partis formand, hr. Holger K. Nielsen, sagde umiddelbart efter invasionen. Han sagde, at nu må Tyrkiets invasion få konsekvenser for landets medlemskab af NATO. Og det problem, hr. Holger K. Nielsen rejste, men som SF måske ikke er opmærksom på i dag, var dette problem: Hvordan kan man have et NATO-land, som deltager i en forsvarsalliance med Danmark, og som uden at konsultere sine NATO-allierede iværksætter et angreb på et fremmed land?

Så må jeg også stille det spørgsmål: Gælder så Danmarks forsvarsforpligtelse over for Tyrkiet i en sådan situation, hvor de uden alliancens til-ladelse angriber et fremmed land – i NATO-sproget det, der kaldes »out of area«, altså uden for alliancens område? Har den danske regering meddelt Tyrkiet, at i den situation gælder Danmarks forpligtelser til at forsvare Tyrkiet ikke længere? Det er jeg bange for at man ikke har. Men efter min opfattelse var hr. Holger K. Niensens spørgsmål rigtigt: Kan man være i en alliance, en forsvarsalliance, med et land, der iværksætter angreb på andre lande endog uden at orientere sine alliancepartnere? Det synes jeg også må op, og efter min opfattelse er svaret klart; min konklusion er den samme som den, hr. Holger K. Nielsen drog, nemlig at det simpelt hen ikke kan accepteres.

Jeg har stillet et spørgsmål også til den danske regering, og jeg vil også stille det her i dag til udenrigsministeren: Nu ved vi, at der har været al den våbenforsyning til Tyrkiet af